

Fővárosi Ítéltábla

2. Kf. 27. 350/2008/8. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a OTP Kereskedelmi Bank Nyrt. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: VJ-30/2007.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi március hó 19. napján kelt 2.K.33.639/2007/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2009. évi január hó 28. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (azaz harmincezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes kereskedelmi és banki tevékenységet folytató pénzügyintézetként a magyar lakossági banki piac legnagyobb szereplője. A felperes hirdetményében közzéteszi a bankkártyáival összefüggő díjakat, költségeket és egyéb tételek mértékét. A felperes hirdetménye 2005. január 1-től azt tartalmazta, hogy a Visa Electron Junior Start bankkártya éves díja 150 forint azzal, hogy az új kártyaszerződés esetén az első éves díjat nem számítja fel. A felperesi hirdetmény a Visa Electron Junior Plusz és a Visa Electron Junior Max bankkártyákkal összefüggésben azt rögzítette, hogy e kártyák éves díja 400 forint, és új szerződés esetén az első évben díjat nem kell fizetni. A felperes honlapján a "Kérdések és válaszok", "Díjak, költségek" cím alatt azt a tájékoztatást adta, hogy "A Junior Start kártya esetében nem

számítunk fel kártyadíjat, új Plusz és Max kártyánál a díj 300 forint, de az első évben szintén nem kerül felszámításra. Ezen túlmenően a 2005. májusi lezárású leporellón a Junior Start kártya jellemzői között szerepelt az, hogy "A kártya éves díj nélkül igényelhető".

A versenyhatóság vizsgálta a felperes bankkártya-család termékeire vonatkozó feltételeket kommunikáló tájékoztatási gyakorlatának megfelelőségét. Az alperes eljárása eredményeként a 2007. június 05. napján kelt VJ-30/2007. számú határozatában megállapította, hogy a felperes a fogyasztók megtévesztésére alkalmas tájékoztatást tett közzé a Junior Start, a Junior Plusz és a Junior Max bankkártyák esetében felszámított kártyadíjról a 2005-2007. években internetes honlapjának "Kérdések és válaszok" oldalán, illetve a Junior Start kártya éves díjáról a 2005. májusi lezárású leporellón, ezért 5.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a fogyasztók megtévesztése abban nyilvánult meg, hogy a Junior Start kártya tekintetében a felperesi hirdetményben és a honlapon, valamint a leporellón megjelölt tájékoztatás ellentétben állt, mivel a honlapon közöltekkel ellentétesen a felperes kártyadíjat számított fel, és a díjmentesség csak az első évre vonatkozott, míg a Junior Start és a Junior Max kártyák esetén az éves kártyadíj a hirdetményhez képest alacsonyabb összegben került megjelölésre. Ezen felperesi tájékoztatások valótlan, hiányos információt tartalmaztak a bankkártya termékek lényeges tulajdonságát jelentő éves kártyadíj tekintetében. A felperesi kommunikációk a valóságtól eltérően azt az üzenetet közvetítették a fogyasztók számára, hogy egyes esetekben ingyenes, más esetekben kedvezőbb áron juthatnak a bankkártyához. A leporellón közöltekkel összefüggésben azt emelte ki, hogy az "éves díj nélkül igényelhető" kifejezés nem azonos azzal a jelentéstartalommal, hogy az ingyenesség csak az igényléskori időszakra vonatkozik. A határozat 42. pontjában foglaltak szerint a tájékoztatások és a szolgáltatás célcsoportja (gyermekek, fiatalok) egy olyan korosztály, amely az átlagos fogyasztónál kevesebb háttérinformációval rendelkezik, míg közvetetten a kommunikáció címzettjei a szülők. A versenyhatóság enyhének minősítette a jogsértést, értékelve azt, hogy a valótlan tartalmú tájékoztatások csak néhány száz forintos eltérést eredményeztek éves viszonylatban, a felperes a honlapon közzétett tájékoztatást módosította, a kifogásolt leporellót bevonta, és annak új változata már helytálló közlést tartalmaz. Ezzel szemben súlyosító körülményként vette figyelembe a felperesnek a versenyhatóság általi többszöri marasztalását, azt, hogy piaci részesedése viszonylag magas az érintett piacon, a jogsértő magatartást viszonylag hosszú ideig tanúsította, valamint azt, hogy az érintett termék célcsoportja (gyermekek és fiatalok), kevésbé tudatos.

A felperes keresetében az alperesi határozat megváltoztatását kérte azzal, hogy jogsértést nem követett el. Nem vitatta, hogy a versenyhatóság által megállapítottak szerint tévesen jelentek meg bankkártya kommunikációi, azonban hangsúlyozta, hogy önmagában a téves információ adása nem elegendő a jogsértés megállapításához, mivel csak azon magatartások tilalmazottak, amelyek érzékelhetően torzítják a piaci versenyt. A vizsgált tájékoztatások miatt panasz nem érkezett, amely azt igazolja, hogy a téves tájékoztatás nem volt alkalmas a megtévesztésre, különös figyelemmel azon körülményre, hogy a racionális fogyasztó nem egyetlen piaci információ alapján hozza meg a döntését. A leporellón megjelent szöveg ("A kártya éves díj nélkül igényelhető") a magyar nyelv szabályai szerint azt jelenti, hogy az igénylést követően az első éves díj nem került felszámításra; és nem azt ígérte, hogy a kártyahasználat ideje alatt sohasem kell éves díjat fizetni. A bírságkiszabás körében kifogásolta, hogy a határozat nem tartalmaz sem az érintett piac méretére, sem a piaci részesedésére nézve konkrét adatot. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem állapíthatott volna meg a terhére többszörös jogsértést, mert az őt érintő valamennyi versenyhatósági ügyben meghozott határozatot jogorvoslással támadta. Tévesnek tartotta azon megközelítést, hogy az alperes az érintett termékek célcsoportjainak a gyermekeket és a fiatalokat tekintette, ezért azt súlyosító körülményként nem értékelhette volna. Sérelmezte, hogy nem került megjelölésre, hogy a jogsértő magatartás szempontjából mi minősül "viszonylag" hosszú időnek. Ezen túlmenően kifejtette azon álláspontját, hogy a bírságnak a jogsértés mértékéhez, az elért gazdasági előnyhöz és a fogyasztóknak okozott hátrányhoz kell igazodnia, nem pedig a piaci szereplő gazdasági erejéhez. A korábbi marasztalásához képest (VJ-50/2007.) ötszörös összegben megállapított bírság perbeli magatartással összefüggésben nem igazolható.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a versenyfelügyeleti eljárásban értékelt tájékoztatások nem figyelemfelhívó reklámok voltak. A felperes tájékoztatásainak téves tartalmát nem vitatta, azok közreadásával a versenyjogsértés tényleges hatásvizsgálás nélkül is megállapítható volt. Utalt arra, hogy nem várható el a fogyasztótól a reklámhordozókon megjelent szövegek bonyolult nyelvtani elemzése. A szankció kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülmények figyelembevételével jogszerűen határozta meg a bírság összegét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes (mint legnagyobb hazai lakossági ügyfélkörrel rendelkező pénzintézet) kínálatában szereplő banki szolgáltatások lényeges tulajdonságait érintően objektíve nem valós, a fogyasztó

hátrányára téves tájékoztatást tett közzé, és több mint egy éven át fenntartotta ezt. A racionális fogyasztó döntését potenciálisan alakítani képes bármely tájékoztatás önállóan is megalapozza az áru, szolgáltatás lényeges tulajdonságát valótlannal közlő vállalkozás felelősségét. A vizsgált tájékoztatások mindegyike az egyes szolgáltatásoknál lényeges tulajdonságnak minősülő éves díj kapcsán fogalmazott meg ténylegesen nem helyes, a fogyasztók szempontjából megtévesztő állítást, amely nem figyelemfelhívás volt, mert a szolgáltatás ellenértékére vonatkozó adatot tartalmazott. Utalt arra, hogy az alperes a döntésében érdemben helytállóan rögzítette, hogy a. szolgáltatás címzettjei életkoruknál fogva befolyásolhatók, kevésbé tudatosak, mely a jogsértésnél figyelembe veendő fogyasztói racionalitás elvárt szintjét csökkenti. A leprellón megjelent szöveg értelmezését tekintve az alperes határozati (46. pont) megállapításával egyetértett. A bíróság kiszabás tekintetében okszerűnek fogadta el a határozatban felsorolt és értékelt szempontokat. Kiemelte, hogy a felperes adatszolgáltatása alapján piaci részesedésére nézve egzakt piacfelmérés hiányában is alappal következtethetett a versenyhatóság. A felperes gazdasági ereje és a jogsértés súlya közötti oksági kapcsolat részletes indokolás hiányában is fennáll. A korábbi felperesi jogsértéseket megállapító határozatok az anyagi jogerő bevéásától függetlenül súlyosító körülményként figyelembe vehetőek. A jogsértő magatartás éven túli tartama a tényállásból megállapítható volt, így a "viszonylag" kifejezés ellenére ezen szempont súlyosító tényező. Nem tekintette okszerűtlennek azt, hogy a súlyosító körülmények között a versenyhatóság a téves tájékoztatással közvetlenül érintett célcsoportot (gyermekek, fiatalok) nevesítette. Utalt arra, hogy a jogalkotó a jogsértés esetén kiszabható bírságnak csak a maximumát határozta meg, és a jogszabály nem tiltja a progresszív bírságmérték alkalmazását, annak mértékét sem korlátozza. Így a közigazgatási perben nincs relevanciája a korábbi versenyhatósági eljárásban meghozott határozat (VJ-50/2007.) szerinti bírságmérték összehasonlításának.

A felperes fellebbezésében a kereseti kérelmének megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte. Részletezve kifejtette jogi álláspontját, a tájékoztatás fogalmát, valamint a megtévesztésre való alkalmasságot érintően. Hangsúlyozta, hogy a racionális fogyasztói magatartás értékelése körében azt kell alapul venni, hogy a pénzügyi szolgáltatások igénybevétele esetén a fogyasztó a döntését nem csupán a figyelemfelhívás céljára szolgáló reklám alapján hozza meg, hanem elvárható, hogy ésszerűen, kellő gondossággal mellett információkeresést folytasson le. A. piaci döntéshozatal nem egy aktus, hanem egy információ-szintetizáló folyamat. Valamely piaci szereplő által közölt hamis

információ csak akkor lehet alkalmas arra, hogy tévedésbe ejtse a fogyasztót, ha más egyéb információkkal összevetve az alkalmas arra, hogy a másik fél téves következtetésre jusson. Nem fogadta el a vizsgált tájékoztatások célcsoportjának meghatározását, valamint a leporellón megjelent szöveg versenyhatósági, illetve bírósági értelmezését. Hiányolta, hogy sem a határozat, sem az elsőfokú ítélet nem tartalmazza az alperes 1/2007. számú közleményében tételesen meghatározott mérlegelési szempontokat és módszereket, valamint az érintett piac méretére, valamint azon való piaci részesedésére vonatkozó adatokat. Állította, hogy semmilyen oksági kapcsolat nincs gazdasági ereje és a jogsértés súlya között. Véleménye szerint a bírság összege nem tekinthető enyhének, összevetve a korábbi marasztalás mértékével, ugyanis az ötszörös bírságösszeget semmilyen jogi megfontolás nem igazolhatja.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Részletesen ismertetett versenyhatósági és bírósági gyakorlatra hivatkozással nem tartotta helytállónak a felperes fellebbezési okfejtését. Utalt arra, hogy a bírság nem az 1/2007. számú Közlemény alapján került meghatározásra, mivel a döntését 2007. június 5-én hozta meg, míg ezen Közlemény 2007, október 15-én került elfogadásra. Kiemelte, hogy a Junior termékek üzleti titoknak minősülő állományadataiból és az egyéb rendelkezésre álló piaci információk összevetésével a felperes piaci részesedésének aránya hozzávetőlegesen megbecsülhető volt, egyértelműen azt támasztva alá, hogy a felperes a piac nem "jelentéktelen" szereplője. A felperes 2005-2007. között tanúsította a jogsértő magatartást, amely körülmény már önmagában is igazolja az alkalmazott szankció arányosságát. E körben szükségesnek tartotta kiemelni, hogy a bírság összege jelentős mértékben alatta maradt a kiszabható törvényi maximumnak, annak még az egy ezrelékét sem éri el.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerinti terjedelemben, az előterjesztett fellebbezés és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően a rendelkezésre álló peradatok alapján a tényállást helyesen rögzítette, az abból levont következtetése a jogsértés és a szankció tekintetében teljes mértékben helytálló volt.

Jogi érveivel a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A felperes fellebbezésében olyan érveket felsorakoztatni nem tudott, amelyek az elsőfokú ítélet megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését eredményezhették volna.

A felperes nem vitatta a versenyhatóság által a jogsértések körében feltárt tájékoztatások tartalmát. Kifejtette ugyanakkor, hogy integrált (több tájékoztatási eszközt felhasználó) kommunikációja megtévesztésre nem volt alkalmas, mert a fogyasztótól elvárható, hogy döntését nem egy tájékoztatás alapján, hanem egy információ-szintetizáló folyamat eredményeként hozza meg. Vagyis ha az egyes tájékoztatási eszközökben - így a különböző médiumokban megjelenő hirdetésekben, de ugyanígy az üzletekben kihelyezett hirdetményekben, az ügyintézőktől megszerezhető tájékoztatásban, valamint az általános szerződési feltételekben szereplő információkat a fogyasztó összeállítja, akkor a szükséges és elégséges tájékoztatást a kínált pénzügyi termékekről megkapja.

Töretlen a bírói gyakorlat abban a kérdésben, hogy a pénzügyi szolgáltatások esetében kiemelkedően fontos a fogyasztók pontos, megfelelő tájékoztatása. Annál is inkább, mert - éppen a termék sajátosságai következtében - az értékesítési folyamatban a felek közötti bizalomnak is meghatározó szerepe van. A fogyasztók ismereteinek a banki szolgáltatások területén lévő hiányosságai, valamint a pénzügyi szervezetek szakmai hozzáértése iránti kényszerű bizalom igen hangsúlyossá teszi a fogyasztókat tájékoztató vállalkozások versenyjogi felelősségét. Miután a szolgáltatás - jellegéből fakadóan - a fogyasztói oldalt kiszolgáltatottá teszi, alappal várható el a vállalkozásoktól a teljes, alapos, korrekt, megbízható tájékoztatás. Csak így kerülhet a fogyasztó olyan helyzetbe, hogy megalapozottan hozzon döntést az adott banki szolgáltatás esetleges igénybevételéről.

A megalapozott fogyasztói döntés meghozatalának pedig kiemelkedő jelentősége van, hiszen a pénzügyi szolgáltatások érzékeny pontot érintenek: gyakran jelentős értékű szolgáltatásról van szó, amely a felek között általában hosszabb időtartamra szóló jogviszonyt hoz létre. A perbeli bankkártya igénybevevői olyan fiatalok, akik életkoruknál és anyagi helyzetüknél fogva sérülékenyebb és érzékenyebb fogyasztói körhöz tartoznak. Így még hangsúlyozottabban kell jelentkeznie a felperesi vállalkozás azon kötelezettségének, hogy szolgáltatásairól teljes körű, valós és pontos információkat bocsásson a fogyasztók rendelkezésére.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a felperes azon érvelésével, amely szerint nem csak lehetséges, hanem a fogyasztótól el is várható, hogy amennyiben az adott termék felkeltette a figyelmét, tájékozódjon és információkeresést is folytasson annak részletes feltételeiről. A reklámot megjelentető vállalkozásnak ugyanis - a fent kifejtettek szerint - elől kell járnia a fogyasztók pontos, valóságnak megfelelő, tisztességes tájékoztatásában. Kétségtelen, hogy a fogyasztótól is elvárható, hogy döntése során haszon-maximalizálásra törekedjék, és ennek érdekében ésszerű mértékű információkeresést folytasson. Ugyanakkor ez nem jelentheti a tájékozódás kötelezettségének parttalan áthárítását - az adott döntési folyamatban hangzatos szlogenek által tisztességtelenül befolyásolt - fogyasztóra.

A jelen ügyben megállapítható, hogy a felperesnek a honlapján, illetve a hirdetményében megjelentetett tájékoztatásai, valamint a leporellón - a Tpv. 9.§-a szerint értelmezve - a bankkártya termékcsalád lényeges tulajdonságának minősülő éves kártyadíjat érintően nem álltak összhangban. A nem valós, nem igaz, nem pontos információk a fogyasztói döntés tisztességtelen befolyásolására alkalmasak voltak, mert a fogyasztókat e körben tévedésbe ejthették vagy tévedésben tarthatták. A nem megfelelően kommunikált éves kártyadíj, valamint annak kedvezményes igénybevétele kétségtelenül a fogyasztói érdeklődést felkelthette és fokozhatta, amely - a fogyasztók piaci magatartását torzító hatására figyelemmel - egyértelműen megalapozza a felperes versenyjogi felelősségét. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes a Tpv. 8. §-ának (2) bekezdés a) és c) pontj aiba ütköző jogsértést elkövetett.

A fellebbezésben foglaltakra utalással kiemeli az ítélőtábla, hogy - amint arra már több eseti döntésében is rámutatott - a tájékoztatás és a reklám fogalma nem azonos, ekként egybemosva nem tehetők vizsgálat tárgyává. Az előbbi az utóbbinál tágabb fogalom, azt magában foglalja. A jogsértés időpontjában hatályos Grtv. 2.§-ának h) pontja szerint a reklám olyan tájékoztatás, amely termék, szolgáltatás, ingatlan, jog és kötelezettség értékesítését vagy más módon történő igénybevitelét és a vállalkozás nevének, megjelölésének, tevékenységének népszerűsítését, továbbá áru vagy árujelző megismertetését mozdítja elő. Nem helytálló ekként a felperes azon érvelése, amely szerint ha a fogyasztó a tájékoztatási folyamat alapján (így különösen a hirdetményből, internetes tájékoztatásból stb.) megismerheti a szolgáltatás tényleges feltételeit, akkor a fogyasztók megtévesztése miatt nem elmarasztható.

A tájékoztatás és a reklám között fontos különbség tehát, hogy nem azonos célt szolgálnak, hiszen a reklám célja nem csupán információátadás, hanem ezen túlmenően egy adott termék igénybevételére vonatkozó vásárlási hajlandóság növelése, vagyis a fogyasztónak a még meg nem lévő konkrét szerződési akaratának kialakítása.

A Grtv. 2.§-ának o) pontja szerint megtévesztő reklám minden olyan reklám, amely bármilyen módon - beleértve a megjelenítését is - megtéveszti vagy megtévesztheti azokat a személyeket, akik felé irányul, vagy akiknek a tudomására juthat, és megtévesztő jellege miatt befolyásolhatja e személyek gazdasági magatartását, vagy ebből eredően a reklámozóval azonos vagy ahhoz hasonló tevékenységet folytató más vállalkozás jogait sérti vagy sértheti.

A reklám megtévesztő jellegét - az eddig kifejtettekből következően, a fogalmak különbözősége folytán - a másodfokú bíróság álláspontja szerint attól függetlenül kell vizsgálni, hogy az azt közlétező vállalkozás más jogszabály - így egyebek mellett a Ptk. 205 §-ának (3) bekezdése, illetve 205/B.§-ának (2) bekezdése, vagy a Hpt. 203.§-a - alapján egyébként milyen módon köteles a vele (adott esetben éppen egy sikeres reklámkampány hatására) szerződni kívánó fogyasztókat tájékoztatni a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről.

A reklám jogsértő jellege akkor is megállapítható, ha a fogyasztónak utóbb módja van a teljes körű valós információ megismerésére, vagyis ha a vállalkozás a külön jogszabályokban foglalt tájékoztatási kötelezettségeinek eleget tesz. A Grtv. 7.§-ának (1) bekezdése a megtévesztő reklám közzétételét, míg a Tpv. 8. §-ának (1) és (2) bekezdései a fogyasztók tisztességtelen befolyásolására alkalmas tájékoztatást tilalmazzák, így a sérelem a megtévesztésre alkalmas információk közreadásával megvalósul. Ezért ha a fogyasztóban a megvételre kínált termékkel, annak lényeges tulajdonságaival kapcsolatban téves képzet alakul vagy alakulhat ki, a jogsértés megállapítható. Ehhez nincs szükség arra, hogy a megtévesztettségéből eredően a fogyasztó ténylegesen szerződést kössön.

A bírságkiszabás körében helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a 2005. évi november hó 1. napját követően hatályos és az ezt követően indult peres eljárásokban alkalmazandó Pp. 339/B.§-ában írtakra. A mérlegeléssel megállapított bírság mértékének megváltoztatására csak abban az esetben kerülhet sor, ha a hatóság az eljárási szabályokat nem tartotta be, vagy

a tényállást kellő mértékben nem tárta fel, mérlegelésének szempontjai nem állapíthatóak meg, illetve mérlegelésének okszerűsége a határozat indokolásából nem tűnik ki.

A (büntetés-jellegű) bírság szankciót a ténylegesen elkövetett jogsértés súlyához, jellegéhez, valamint az adott ügyben feltárt enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodóan, mérlegeléssel kell kiszabni, aminek főbb szempontjait - példálózó jelleggel - a Tpv. 78.§-ának (3) bekezdése határozza meg. Eszerint a bírság összegét az eset összes körülményeire - így különösen a jogsérelem súlyára, a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására - tekintettel kell meghatározni. A jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel csak utal arra a másodfokú bíróság, hogy az alperes is a Tpv. 78.§-ának (3) bekezdése alapján köteles mérlegelni, amelynek során figyelembe veheti a bírságszámítás körében kiadott Közleményét is, amely zsinórmértékként az egyes szempontok szerinti súlyozásban nyújt segítséget számára. Az alperesnek "a bírság meghatározásának szempontjai a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolása esetén" című 1/2007. számú Közleménye azonban a jelen eljárásban nem volt alkalmazható, mert azt a versenyhatóság 2007. évi október hó 15. napján fogadta el, míg a perbeli határozat ezt megelőzően (2007. június 5.) született. Megjegyzi a Fővárosi Ítéletábrla, hogy a bíróság semmilyen formában nincs kötve az alperesi Közleményhez, mint az általa alkalmazott matematikai számításhoz, mivel a bírósági felülvizsgálat jogszerűségi vizsgálatot - vagyis a törvénynek (Tpv. 78.§) való megfelelés vizsgálatát - jelenti. Ezért a jelen ügyben is a bíróságnak a már hivatkozott Pp. 339/B.§-a szerint kellett vizsgálnia a mérlegelési jogkörben hozott határozatrész jogszerűségét.

Az adott ügyben megállapíthatóan az alperes a Tpv. 78.§-ában írtaknak megfelelően járt el. A releváns enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen vette számba, és azokat a súlyuknak, nyomatékuknak megfelelően értékelte, okszerűen mérlegelte, és ennek indokairól a határozatában - a szükséges körben - számot is adott. A felperes keresetében, illetve fellebbezésében nem jelölt meg olyan további enyhítő körülményt, amit e körben a javára még figyelembe lehetett volna venni.

A bírságkiszabás körében a felperes vonatkozásában értékelhető összes tényezőt szem előtt tartva - így különösen figyelemmel arra, hogy a felperes a hazai pénzpiac meghatározó szereplőjeként, speciális tudást igénylő, és rendkívül sérülékeny fogyasztói kört érintő banki szolgáltatást kínált a társadalom értékítéletével szemben álló, azt sértő, a valóságnak nem megfelelő, egyértelműen felrőható módon, ezzel különös és többszörös ismételt jogsértést (pl. Vj-50/2007., Vj-56/2006., Vj-111/2005.) elkövetve -, a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben kiszabott bírság mértéke a törvényes speciál- és generálpreventív célokkal arányban áll, azok eléréséhez szükséges és egyben elégséges is. A kiszabott összeg - figyelemmel arra, hogy nem éri el a Tptv. 78.§-ának (1) bekezdése szerint kiszabható bírságmaximum ezred mértékét sem - inkább tekinthető eltúlzottan enyhének, mintsem eltúlzottan súlyosnak. Erre figyelemmel a bírság összegének mérséklésére a másodfokú bíróság törvényes lehetőséget nem látott.

Mindezek folytán a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező, így pervesztes felperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perkölségének megfizetésére, és a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§-ának (3) bekezdés c) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2009. évi január hó 28. napján